

FRAGMENTI IZ »TRENTARSKEGA ŠTUDENTA«.

Zložil Josip Lovrenčič.

PROROKOVANJE.

Z zenita je bleščalo solnce. Naš sholar
popoten
prišel je po nadiški cesti v krejsko vas:
bled kakor marmor mu je bil obraz,
oči izraz
je bil kakor prihodnost moten.
Živ čudež bil je, bil prikazen
in ljudstvu je strmečemu prorokoval prijazen:

— Poslušajte me, starčki sivolasi
in ti mladina, plod še ne rojenih dni,
ko pridejo v deželo taki časi,
da se železna kača z rdečimi očmi
bo zvito vila čez ravní,
takrát očistite srce
in čakajte:
vojak se kmetu bo pridružil
in kmet, ki tisočletja je tlačanal,
bo vničil vse in vničen s svojo krvjo svojo
last nahranil . . .

In tákrat, tákrat se bo konec bližal,
kedór ostane, se pred njim bo križal;
devet žen bo možá iskalo,
oddaleč hrepenenje njih ga vgleda,
a ko približajo se mu — obstane jim beseda:
zijalo jim naproti bo trhnjivo tnaló! — — —

Večer se je nagibal, zapustil sholar je vas,
a v vasi je ostal njegov prorokujoči glas:
srce ga je sprejelo, vase skrilo,
ga oplodilo
in dan za dnem
pričakovanja srp blesti ob njem:
— Kdaj glas bo dozorel v že sklonjen klas? —

RELIEF V KRNU.*

Prolog.

Jesenski podvečer na zlate solnčne strune
prepeva Krnu svoj pozdrav v slovó,
a tam nad njim prihaja mrak že s srpom lune,
da bi oblakov žito žel mu nad glavo . . .

Sholar gre svojo pot . . . Pa kaj,
mu je oko v sijaj
večera zastrmelo?
In srce, kaj mu je vzdrhtelo?

Okó mu odgovarja:
Stoletja vidim in se veselim in me je strah!
Srce ga opozarja:
Jaz večnost slutim, čutim, da sem prah!

Oko se ne nagleda in strmi, strmi v zamišljeni
obraz,
ki v Krn ga vseh umetnikov umetnik — čas
stoletja, tisočletja z dletom strel je izklesál:
visoko čelo: misli v njem, da planejo med
svet, ga prerodijo,
oči so temne: večnost govoriyo,
in ustna: nema so, a človek bi ob slutnji
njih besed
na zemljo pal in v mozgu čutil led:
prorok iz tisočletij je za tisočletja vstal!

Jesenski podvečer na zlate solnčne strune
dopel je Krnu svoj pozdrav v slovó,
a tam nad njim je vstala noč in s srpom lune
gre žet oblakov žito čez nebó.

Sholar gre svojo pot, samotno pot . . . Nadiža
od daleč mu šumi,
ne zmeni misel nič se mu za šum, obrazu v
Krn se bliža,
da ž njim se svobodno razgovori . . .

* Pod vrhom Krna na zapadni strani se vidi izrazito začrtan moški obraz v profilu.

TUBEROZA.

Zložil Jos. Lovrenčič.

V japonski vasi tuberoza
zeleno živi in belo dehti
zaljubljene misli
do srčne krvi.

Ti! . . .

Tebe ni.

Hrepenenje se odbilo je od štirih sten
in se vrnilo je v srcé
in pije svojo kri
in mre.

